PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. sausio 26 d. *

Byloje T-193/02

Laurent Piau, gyvenantis Nantes (Prancūzija), atstovaujamas advokato M. Fauconnet, nurodęs adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovas,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą O. Beynet ir A. Bouquet, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

palaikomą

Tarptautinės futbolo federacijos (FIFA), įsteigtos Ciuriche (Šveicarija), atstovaujamos advokatų F. Louis ir A. Vallery,

įstojusio į bylą asmens,

* Proceso kalba: prancūzų.

dėl prašymo panaikinti 2002 m. balandžio 15 d. Komisijos sprendimą, kuriuo atmetamas ieškovo pareikštas skundas, susijęs su Tarptautinės futbolo federacijos (FIFA) taisyklėmis, reglamentuojančiomis žaidėjų agentų veiklą,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas H. Legal, teisėjai V. Tiili ir M. Vilaras,

posėdžio sekretorius I. Natsinas, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. balandžio 22 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Bylos aplinkybės

1 Tarptautinė futbolo federacija (*Fédération internationale de football association*) (toliau – FIFA) yra pagal Šveicarijos teisę 1904 m. gegužės 21 d. įsteigta asociacija. Pagal jos statutus, įsigaliojusius 2001 m. spalio 7 d., jos narės yra nacionalinės asociacijos (1 straipsnis), kurias sudaro mėgėjiški arba profesionalūs futbolo klubai –

pastarieji priklauso specifinėms asociacijoms „profesionalų lygoms". Nacionalinės asociacijos gali jungtis į konfederacijas (9 straipsnis). FIFA narės nacionalinės žaidėjų asociacijos yra mėgėjiškos ir ne mėgėjiškos (61 straipsnis).

2 Pagal šiuos statutus FIFA tikslas yra skatinti futbolą, plėsti nacionalinių asociacijų, konfederacijų, klubų ir žaidėjų draugiškus santykius, taip pat nustatyti ir kontroliuoti taisykles ir metodus, susijusius su žaidimo dėsniais ir praktika (2 straipsnis).

3 FIFA statutai, taisyklės ir sprendimai jos nariams yra privalomi (4 straipsnis). FIFA turi teisės aktų leidimo, vykdančiuosius ir valdymo organus, t. y. atitinkamai Kongresą, Vykdomąjį komitetą ir Generalinį sekretoriatą, taip pat nuolatines ir *ad hoc* komisijas (10 straipsnis). Drausminė komisija ir Skundų komisija (43 straipsnis) sudaro vadinamuosius teisminius FIFA organus. Futbolo arbitražo teismas, iš pradžių numatytas kaip vienintelė privaloma ginčų sprendimo instancija, nes buvo viršyta Kongreso nustatyta suma (63 straipsnis), nebuvo įsteigtas. Pagal FIFA ir Tarptautinės sporto arbitražo tarybos sutartį Futbolo arbitražo teismo kompetenciją vykdo Tarptautinio olimpinio komiteto įsteigta instancija – Sporto arbitražo teismas, – kuris posėdžiauja Lozanoje (Šveicarijoje) ir ginčus nagrinėja remdamasis FIFA taisyklėmis, Sporto arbitražo kodeksu ir papildomai Šveicarijos teise. Dėl jo sprendimų gali būti pareikštas ieškinys dėl panaikinimo Šveicarijos federaliniame teisme.

4 Statutus įgyvendinančios taisyklės nustato, kad žaidėjų agentai turi turėti FIFA išduotą agento licenciją (16 straipsnis) ir įgalioja Vykdomąjį komitetą parengti šios profesijos privalomąsias taisykles (17 straipsnis).

5 1994 m. gegužės 20 d. FIFA priėmė taisykles, reglamentuojančias žaidėjų agentų veiklą, pataisytas 1995 m. gruodžio 11 d. ir įsigaliojusias 1996 m. sausio 1 dieną. (toliau – pirminės taisyklės).

6 Kad būtų galima užsiimti šia veikla, pirminės taisyklės reikalavo turėti kompetentingos nacionalinės asociacijos išduotą licenciją ir aptariama veikla leido užsiimti tik fiziniams asmenims (1 ir 2 straipsniai). Išankstinėje procedūroje licencijai gauti buvo numatytas pokalbis, skirtas kandidato žinioms, ypač teisinėms ir sportinėms, patikrinti (6, 7 ir 8 straipsniai). Kandidatui buvo nustatyti tam tikri atitikimo ir reputacijos reikalavimai, pavyzdžiui, nebūti teistam už baudžiamuosius nusikaltimus (2, 3 ir 4 straipsniai). Be to, reikėjo pateikti 200 000 Šveicarijos frankų (CHF) dydžio banko garantiją (9 straipsnis). Santykiai tarp agento ir žaidėjo privalo būti reglamentuoti sutartimi, kurios maksimali galiojimo trukmė yra dveji metai ir kuri gali būti pratęsiama (12 straipsnis).

7 Taisyklių pažeidimo atveju agentams, žaidėjams ir klubams buvo nustatytos sankcijos. Agentams gali būti paskirtas papeikimas, griežtas papeikimas, įspėjimas, paskirta konkrečiai neapibrėžto dydžio piniginė bauda arba atimta licencija (14 straipsnis). Žaidėjams ir klubams gali būti paskirtos piniginės baudos, atitinkamai iki 50 000 CHF ir iki 100 000 CHF. Žaidėjams taip pat gali būti taikomos drausminės suspendavimo priemonės (ne daugiau kaip dvylikai mėnesių). Klubams gali būti taikomos drausminės suspendavimo priemonės arba draudžiama vykdyti transferus (16 ir 18 straipsnis). „Žaidėjo statuso komisija" paskirta kaip FIFA priežiūros ir sprendimų priėmimo organas (20 straipsnis).

8 1998 m. kovo 23 d. L. Piau Komisijai pateikė skundą, kuriuo ginčijo nurodytas pirmines taisykles. Jis visų pirma priekaištavo, kad šios taisyklės prieštaravo „EB sutarties (49) ir kitiems straipsniams, susijusiems su laisva konkurencija paslaugų teikimo srityje", remdamasis tuo, jog, pirma, apribojimai, kurie buvo nustatyti, kad

būtų galima užsiimti profesija, paremti neaiškiais egzaminavimo būdais ir reikalavimu pateikti garantiją ir, antra, kontrole ir sankcijomis. Antra, jis manė, kad remiantis taisyklėmis buvo galima diskriminuoti valstybių narių piliečius. Trečia, jis pareiškė priekaištą, kad taisyklėse nebuvo numatytos teisės kreiptis į teismą arba apskųsti sprendimą ir taikytinas sankcijas.

9 Prieš tai, 1996 m. vasario 20 d., į Komisiją kreipėsi *Multiplayers International Denmark* su skundu, kuriuo buvo ginčijamas tų pačių taisyklių atitikimas EB 81 ir 82 straipsniams. Be to, jai buvo pranešta apie su šiomis taisyklėmis susijusias peticijas, kurias Vokietijos ir Prancūzijos piliečiai pateikė Europos Parlamentui ir kurias atitinkamai 1996 m. spalio 29 d. ir 1998 m. kovo 9 d. Europos Parlamentas pripažino priimtinomis.

10 Pagal 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamentą – Pirmąjį reglamentą, kuriuo įgyvendinami EB 81 ir 82 straipsniai (OL 1962, 13, p. 204) – Komisija pradėjo procedūrą ir 1999 m. spalio 19 d. pateikė FIFA pareiškimą dėl prieštaravimų. Pareiškime dėl prieštaravimų nurodyta, kad (pirminės) taisyklės sudaro įmonių asociacijų sprendimą EB 81 straipsnio prasme ir išreiškė abejones dėl šių apribojimų atitikimo šiam straipsniui, kiek tai susiję su privalomuoju licencijos pobūdžiu, jos netaikymu juridiniams asmenims, klubams ir žaidėjams taikomais draudimais naudotis nelicencijuotų agentų paslaugomis, reikalavimu pateikti banko garantiją ir sankcijomis.

11 2000 m. sausio 4 d. FIFA, atsakydama į pareiškimą dėl prieštaravimų, nesutiko, kad minėtos taisyklės gali būti kvalifikuojamos kaip įmonių asociacijų sprendimas. Jose nustatytus apribojimus ji pateisino poreikiu nustatyti profesijos etikos normas ir kvalifikaciją bei teigė, kad joms gali būti taikoma išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį.

12 2000 m. vasario 24 d. Komisijos patalpose įvyko svarstymas, kuriame dalyvavo L. Piau, FIFA bei tarptautinio profesionalių žaidėjų sindikato FIFPro, kuris išreiškė žaidėjų suinteresuotumą agentų veiklos reglamentavimu, atstovai.

13 Pasibaigus Komisijos pradėtai administracinei procedūrai, 2000 m. gruodžio 10 d. FIFA priėmė naujas taisykles, reglamentuojančias žaidėjų agentų veiklą, kurios įsigaliojo 2001 m. kovo 1 d., ir kurios 2002 m. balandžio 3 d. buvo dar kartą buvo pakeistos.

14 Naujose FIFA taisyklėse (toliau – pataisytos taisyklės) paliekamas įpareigojimas, kad norint užsiimti žaidėjų agentų profesija, kuria verstis gali išimtinai tik fiziniai asmenys, reikia turėti kompetentingos nacionalinės asociacijos neribotam laikotarpiui išduotą licenciją (1, 2 ir 10 straipsniai). Kandidatas, kuris turi tenkinti „nepriekaištingos reputacijos" reikalavimą (2 straipsnis), turi išlaikyti egzaminą raštu (4 ir 5 straipsnis). Šį egzaminą sudaro klausimynas su pasirenkamais atsakymais, kuriuo siekiama patikrinti kandidato teisines ir sportines žinias (A priedas). Agentas taip pat turi turėti civilinės profesinės atsakomybės draudimo polisą arba, jeigu jo neturi, pateikti 100 000 CHF dydžio banko garantiją (6 ir 7 straipsniai).

15 Santykiai tarp agento ir žaidėjo turi būti įforminti rašytine sutartimi, sudaryta ne daugiau kaip dvejiems metams, kuri gali būti pratęsiama. Sutartyje turi būti nustatytas agento užmokestis, apskaičiuojamas pagal žaidėjo bazinį bruto darbo užmokestį ir nustatytas, jeigu nėra šalių susitarimo, 5 proc. nuo nurodyto užmokesčio dydžio. Sutarties nuorašas išsiunčiamas nacionalinei asociacijai, kurios sutarčių registrai pateikiami FIFA (12 straipsnis). Licencijuoti žaidėjų agentai įpareigoti, visų pirma, laikytis FIFA statutų bei taisyklių ir neįdarbinti žaidėjo, kurio su klubu sudaryta sutartis nėra pasibaigusi (14 straipsnis).

16 Nustatyta klubams, žaidėjams ir agentams taikoma sankcijų sistema. Taisyklių pažeidėjams gali būti pareikštas papeikimas, griežtas papeikimas, įspėjimas arba skirtos piniginės baudos. Žaidėjų agentams išduotos licencijos gali būti suspenduotos arba atimtos (15 straipsnis). Žaidėjai gali būtų suspenduoti ne daugiau kaip dvylikai mėnesių (17 straipsnis). Klubai taip pat gali būti suspenduoti ir uždrausta bent tris mėnesius vykdyti transferus (19 straipsnis). Piniginės baudos gali būti paskirtos žaidėjų agentams, žaidėjams ir klubams. Žaidėjų agentų atžvilgiu piniginės baudos dydis nėra nustatytas, kaip buvo ir pirminėse taisyklėse, o žaidėjams ir klubams yra nustatyti minimalūs dydžiai: atitinkamai 10 000 CHF ir 20 000 CHF (15, 17 ir 19 straipsniai). Visos šios sankcijos yra kumuliacinės (15, 17 ir 19 straipsniai). Spręsti ginčus kompetencija suteikta nacionalinei asociacijai arba „Žaidėjų statuso komisijai" (22 straipsnis). Pereinamosios nuostatos leidžia įteisinti pagal ankstesniąją nuostatą suteiktas licencijas (23 straipsnis). Prie pataisytų taisyklių taip pat pridėtas etikos kodeksas ir tipinė tarpininkavimo sutartis (atitinkamai, B ir C priedai).

17 2002 m. balandžio 3 d. padarytuose pakeitimuose buvo nurodyta, kad Europos Sąjungos arba Europos ekonominės erdvės (EEE) piliečiai prašymus dėl licencijos adresuoja savo šalies nacionalinei arba gyvenamosios vietos asociacijai, kad netaikomos gyvenimo trukmės sąlygos ir kad jie gali gauti reikalaujamo draudimo polisą bet kurioje Europos Sąjungos arba Europos ekonominės erdvės valstybėje.

18 2001 m. liepos 9 ir 10 d. Europos Parlamentas dėl 9 punkte nurodytų peticijų pradėtas bylas paskelbė baigtomis.

19 2001 m. rugpjūčio 3 d. Komisija, remdamasi 1998 m. gruodžio 22 d. Reglamento (EB) Nr. 2842/98 6 straipsniu, išsiuntė L. Piau raštą dėl svarstymo nagrinėjant tam tikras bylas pagal EB steigimo sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL L 354, p. 18). Jame Komisija nurodė, kad, jai kreipusis į FIFA, buvo panaikinti didžiausi taisyklėse, reglamentuojančiose žaidėjų agentų veiklą, nustatyti apribojimai ir jog nebebuvo Bendrijos intereso tęsti procedūrą.

20 2001 m. lapkričio 12 d. Komisija išsiuntė panašų raštą *Multiplayers International Denmark*, į kurį ši neatsakė.

21 Atsakydamas į anksčiau 19 punkte nurodytą 2001 m. rugpjūčio 3 d. raštą, 2001 m. rugsėjo 28 d. L. Piau nurodė Komisijai, kad jis tebesilaiko savo skundo. Jis tvirtino, kad EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimai išliko pataisytose taisyklėse, kiek tai susiję su egzaminavimu ir profesiniu draudimu, ir buvo nustatyti nauji apribojimai etikos taisyklių ir tipinės sutarties forma, kaip ir susiję su užmokesčio nustatymu. Skundą padavusio asmens nuomone, šiems apribojimams negali būti taikoma išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį. Be to, L. Piau nurodė, kad Komisija neišnagrinėjo aptariamų taisyklių pagal EB 82 straipsnio nuostatas.

22 2002 m. balandžio 15 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) Komisija atmetė L. Piau skundą. Komisija sprendime nurodė, kad nėra pakankamo Bendrijos intereso, kad būtų galima taikyti procedūrą; jos nuomone, privalomas licencijos pobūdis galėjo būti pateisinamas, nes didžiausi skunde nurodyti apribojimai buvo panaikinti, likusiems apribojimams galėjo būti taikoma išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį, o šioje byloje EB 82 straipsnis netaikomas.

Procedūra ir šalių reikalavimai

23 2002 m. birželio 14 d. L. Piau pareiškė šį ieškinį.

24 2002 m. lapkričio 5 d. FIFA paprašė leisti įstoti į bylą Komisijos pusėje. 2002 m. gruodžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo pirmosios kolegijos pirmininko nutartimi šis prašymas buvo patenkintas.

25 2003 m. liepos 2 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu nuo 2003 m. spalio 1 d. ketvirtajai kolegijai, kuriai buvo priskirta byla, buvo paskirtas teisėjas pranešėjas.

26 2004 m. kovo 11 d. taikydamas proceso organizavimo priemonę Pirmosios instancijos teismas apklausė Komisiją ir FIFA dėl civilinio profesinio draudimo, žaidėjų agentų užmokesčio ir pataisytose taisyklėse numatytų teisių kreiptis į teismą bei L. Piau – dėl jo veiksmų, kuriuos jis atliko siekdamas užsiimti žaidėjų agento veikla.

27 FIFA, Komisija ir L. Piau atsakė į Pirmosios instancijos teismo klausimus raštais, kurie buvo gauti atitinkamai 2004 m. balandžio 1, 2 ir 5 dienomis.

28 Šalių pasisakymai ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo klausimus buvo išklausyti 2004 m. balandžio 22 d. posėdyje.

29 Ieškovas Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamąjį sprendimą;

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

30 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį;

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

31 FIFA Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pripažinti ieškinį nepriimtinu ir bet kuriuo atveju nepagrįstu;

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

Dėl priimtinumo

Šalių argumentai

32 FIFA abejoja dėl ieškinio priimtinumo. Ji teigia, kad ieškovas neturi intereso pateikti ieškinį, nes, pirma, jis niekuomet nesiėmė formalių veiksmų, kad galėtų užsiimti žaidėjų agento veikla ir, antra, Prancūzijos įstatymas, taikytinas šioje situacijoje, yra griežtesnis nei FIFA taisyklės.

33 Komisija nurodo, kad ji neprieštaravo dėl ieškinio priimtinumo, nes nutarė, kad L. Piau turėjo ryšių su futbolo pasauliu ir pageidavo užsiimti žaidėjų agento profesija.

34 L. Piau teigia, kad jo ieškinys pareikštas dėl Komisijos sprendimo, atmetančio jo skundą, yra priimtinas. Jis tvirtina, kad nuo 1997 m. jis pageidavo užsiimti žaidėjų agento profesija ir kad FIFA taisyklės prieštarauja Prancūzijos teisės aktams.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

35 Komisija neprieštaravo dėl priimtinumo. Prašyme įstoti į bylą nurodomi paaiškinimai gali būti pateikiami tik vienos iš šalių reikalavimams paremti (Teisingumo Teismo statuto 40 straipsnio paskutinė pastraipa, taikytina Pirmosios instancijos teismui pagal minėto statuto 53 straipsnį).

36 Todėl FIFA negali prieštarauti dėl priimtinumo, nes to nenurodė šalis, kurios pusėje jai buvo leista įstoti į bylą. Pirmosios instancijos teismas nemanė, kad reikia išnagrinėti šiuo klausimu nurodytus ieškinio pagrindus (1993 m. kovo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *CIRFS ir kt. prieš Komisiją*, C-313/90, Rink., p. I-1125, 22 punktas).

37 Tačiau pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 113 straipsnį Pirmosios instancijos teismas savo iniciatyva bet kuriuo metu gali apsvarstyti, ar viešosios tvarkos požiūriu nėra draudimo tęsti bylos nagrinėjimą, įskaitant ir nurodyto įstojusių į bylą asmenų (1997 m. spalio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *EISA prieš Komisiją*, T-239/94, Rink., p. II-1839, 26 punktas).

38 Neginčijama, kad Komisijos sprendimas, kuriuo galutinai užbaigiama pagal Reglamentą Nr. 17 pradėta procedūra, yra skirtas L. Piau ir kad jis teisėtai pareiškė ieškinį dėl šio sprendimo. Atsisakymas tęsti pradėtą procedūrą ir minėto skundo atmetimas pažeidžia jo autoriaus, kuris pagal nusistovėjusią teismų praktiką turi turėti teisę kreiptis į teismą, kad būtų apsaugoti jo teisėti interesai, teises (1977 m. spalio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Metro prieš Komisiją*, 26/76, Rink., p. 1875, 13 punktas, ir 1984 m. gegužės 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *BEUC ir NCC prieš Komisiją*, T-37/92, Rink., p. II-285, 36 punktas). Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad trečiasis asmuo (įmonė), kuriam Komisija pripažino teisėtą interesą pateikti savo pastabas pagal Reglamento Nr. 17 procedūrą, gali pareikšti ieškinį (nurodyto sprendimo *Metro prieš Komisiją* 6, 7 ir 11–13 punktai).

Dėl esmės

1. *Dėl skundo nagrinėjimo*

Šalių argumentai

39 L. Piau, visų pirma, teigia, kad Komisija nesilaikė savo pareigų, tenkančių jai nagrinėjant skundą, kuris buvo pateiktas pagal Reglamento Nr. 17 3 straipsnį. Iš tikrųjų, nors FIFA jai nepranešė apie pirmines taisykles, Komisija nepateikė savo nuomonės dėl tariamo pažeidimo ir preziumavo galimą išimtį pagal nurodytą reglamentą. Jos elgesys prieštarauja gerai valiai, kuria kartu su teisinio saugumo principu turi būti paremti piliečių ir Bendrijos santykiai.

40 Antra, ieškovas tvirtina, kad Komisija nepateikė nuomonės ir nepagrindė ginčijamo sprendimo EB 82 straipsnio atžvilgiu, nors jo skundas taip pat buvo susijęs su šiuo straipsniu – tai išplaukė ypač iš 2001 m. sausio 31 d. ir 2001 m. kovo 30 d. ieškovo ir Komisijos apsikeistų raštų. Taigi nebuvo atliktas tyrimas dėl EB 82 straipsnio, kuris nebuvo paminėtas pareiškime dėl prieštaravimų. Todėl Komisija, neištirdama L. Piau skundo šiuo požiūriu, pažeidė jo teisėtus lūkesčius.

41 Komisija, visų pirma, teigia, kad tai, jog nebuvo pranešimo, nereiškia, kad priemonė, apie kurią nebuvo pranešta, būtų neteisėta Bendrijos teisės prasme.

42 Antra, atsakovė teigia, kad ji nebuvo įpareigota savo sprendime pateikti nuomonę ir ją pagrįsti EB 82 straipsnio atžvilgiu, kuris nebuvo paminėtas skunde, bet buvo ieškovo nurodytas pavėluotai (2001 m. rugsėjo 28 d.), nors jokia informacija nerodė, jog ši nuostata buvo pažeista.

43 FIFA teigia, kad ginčijamas sprendimas neturėjo būti pagrįstas EB 82 straipsnio, kuris nebuvo skunde nurodytas ir kurį ieškovas nurodė pavėluotai, atžvilgiu. Bet kuriuo atveju Komisija, kuri galėjo atmesti skundą remdamasi tik Bendrijos intereso pagrindu, užtektinai pagrindė ginčijamą sprendimą EB 82 straipsnio atžvilgiu.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

44 Visų pirma, dėl skundo nagrinėjimo pagal Reglamentą Nr. 17, primintina, kad Komisija šioje srityje turi plačią diskreciją (žr. šiuo klausimu 1999 m. kovo 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ufex ir kt. prieš Komisiją*, C-119/97 P, Rink., p. I-1341, 88 ir 89 punktus).

45 Šioje byloje 1998 m. kovo 23 d. L. Piau santraukos forma pateikė skundą dėl FIFA taisyklių, susijusių su žaidėjų agentų veikla, remdamasis „(EB) sutarties (49) straipsniu ir kitais, susijusiais su laisva konkurencija paslaugų teikimo srityje", bet tuo metu nesiremdamas Reglamentu Nr. 17. Komisija, į kurią buvo kreiptasi su kitu skundu dėl tų pačių taisyklių (žr. 9 punktą), nutarė, kad dėl jai praneštų faktų kyla tam tikri su konkurencijos teise susiję klausimai ir laikė L. Piau skundą pateiktą pagal Reglamento Nr. 17 3 straipsnį.

46 Komisija vėliau tirdama pažeidimą taikė konkurencijos srityje nustatytą administracinę procedūrą: 1999 m. spalio 19 d. išsiuntė FIFA pareiškimą dėl prieštaravimų ir po to 2000 m. vasario 24 d. apklausė suinteresuotas šalis. Neginčijama, kad po šios procedūros 2000 m. gruodžio 10 d. FIFA galiausiai priėmė pataisytas taisykles, susijusias su žaidėjų agentų veikla. Komisija, pasitenkinusi FIFA padarytais nagrinėjamų taisyklių pakeitimais, nutarė, kad nėra pagrindo taikyti procedūrą, ir tai nurodė L. Piau 2003 m. rugpjūčio 3 d. išsiųsdama jam raštą pagal Reglamento Nr. 2842/98 6 straipsnį ir vėliau 2002 m. balandžio 15 d. atmesdama jo skundą.

47 Regis, kad procedūros požiūriu Komisija, siekdama išnagrinėti skundą konkurencijos srityje, atsižvelgiant į šioje srityje jos turimą veiksmų laisvę, tinkamai įgyvendino savo įgaliojimus, kurie jai buvo suteikti pagal tuo metu taikytą Reglamentą Nr. 17. Todėl Komisija nepažeidė savo pareigų šioje srityje. Ta aplinkybė, kad apie pirmines taisykles Komisijai nebuvo pranešta, nepažeidžia procedūros teisėtumo, nes, jeigu nėra pranešimo, iš Komisijos tik atimama teisė priimti sprendimą dėl, konkrečiai kalbant, galimos išimties taikymo taisyklėms pagal EB 81 straipsnio 3 dalį, jeigu FIFA šiuo klausimu į ją nesikreipė su prašymu. Pagaliau ieškovas nepateikė jokios informacijos, įrodančios, kad Komisija, nagrinėdama jos skundą, neveikė gera valia arba nesilaikė teisinio saugumo principo.

48 Antra, dėl skundo tyrimo ir ginčijamo sprendimo pagrindimo EB 82 straipsnio atžvilgiu iš bylos medžiagos matyti, kad 1998 m. kovo 23 d. pateiktame skunde nenurodytas EB 82 straipsnis. Tačiau L. Piau savo 2001 m. rugsėjo 28 d. rašte atsakydamas į Komisijos pagal Reglamento Nr. 2842/98 6 straipsnį padarytą pranešimą nurodė, kad jis laikosi savo skundo (žr. 21 punktą) ir šia nuostata rėmėsi. L. Piau jame nurodė, kad, jo nuomone, byla nebuvo tiriama pagal EB 82 straipsnį, nors FIFA piktnaudžiavo dominuojančia padėtimi ir Komisija 2001 m. kovo 30 d. rašte nurodė, kad jo skundas buvo iš esmės susijęs su EB 81 ir 82 straipsniais.

49 Ieškovas negalėjo remtis teisėtų lūkesčių apsauga, kiek tai susiję su Komisijos 1998 m. lapkričio 11 d. ir 1999 m. liepos 19 d. FIFA išsiųstuose prašymuose pateikti informacija nurodytomis prielaidomis, kad galbūt buvo pažeisti EB 81 ir 82 straipsniai. Tokios prielaidos negali būti prilyginamos aiškiems teiginiams, dėl kurių gali atsirasti pagrįsti lūkesčiai (žr. pavyzdžiui, 2000 m. lapkričio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dreyfus ir kt. prieš Komisiją*, T-485/93, T-491/93, T-494/93 ir T-61/98, Rink., p. II-3659, 85 punktą). Be to, vėliau Komisija savo 1999 m. spalio 19 d. pranešime dėl prieštaravimų nustatė pažeidimus tik pagal EB 81 straipsnį, o ne pagal EB 82 straipsnį.

50 Dėl to, kad administracinės procedūros eigoje ieškovas pavėluotai nurodė EB 82 straipsnį, pati Komisija negalėjo tvirtinti, kad tai ją atleido nuo pareigos šiuo požiūriu pateikti nuomonę ir nurodyti motyvus ginčijamame sprendime. Iš tikrųjų, kadangi administracinė procedūra nebuvo baigta ir sprendimas dėl L. Piau skundo nebuvo priimtas, Komisija vis dėlto galėjo atlikti naujus tyrimus, kai buvo nurodyti nauji prieštaravimai, kurių svarbą ji turėjo įvertinti.

51 Atvirkščiai, ta dalimi, kuria išnagrinėjusi faktinę ir teisinę informaciją, susijusią su EB 82 straipsnio taikymu, Komisija šiuo požiūriu padarė tik paviršutinišką arba

nepagrįstą tyrimų išvadą, ji nėra įpareigota dėl to pateikti savo nuomonę (1995 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ladbroke prieš Komisiją*, T-74/92, Rink., p. II-115, 60 punktas).

52 Dėl ginčijamo sprendimo pagrindimo EB 82 straipsnio atžvilgiu jame nurodoma, kad L. Piau komentarai, susiję su šia nuostata, „yra neaiškūs, kiek tai susiję su rinka, kur FIFA užėmė dominuojančią padėtį, ir tariamu piktnaudžiavimu". Komisija teigia, kad FIFA nevykdo veiklos (žaidėjų) konsultacijų rinkoje, kur veikia žaidėjų agentai, ir padarė išvadą, kad „EB 82 straipsnis skundą padavusio asmens nurodytu atveju netaikomas". Šiomis aplinkybėmis Komisija, nurodydama minėtus teiginius, įvykdė savo pareigą nurodyti motyvus (nurodyto sprendimo *Ladbroke prieš Komisiją* 60 punktas).

53 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, kad L. Piau nepagrindė teiginio, jog Komisija pažeidė savo įpareigojimus, tenkančius nagrinėjant jai pateiktą skundą. Taigi su tuo susiję ieškovo nurodyti ieškinio pagrindai atmestini.

2. *Dėl Bendrijos intereso*

Šalių argumentai

54 L. Piau teigia, kad jo skundas yra susijęs su Bendrijos interesu. Iš tikrųjų rinka buvo „be sienų", didžiausi pirminių taisyklių apribojimai nebuvo panaikinti ir pataisytoms taisyklėms negali būti taikoma išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį. Anti-

konkurencinis poveikis išlieka, nes licencijuoti agentai pagal pirmines taisykles išsaugojo jų įgytas rinkos dalis. Be to, EB 82 straipsnis yra taikytinas. Galiausiai L. Piau negalėjo veiksmingai apginti savo teisių nacionaliniuose teismuose.

55 Ieškovas, visų pirma, teigia, kad Komisija klaidingai įvertino FIFA taisykles, reglamentuojančias žaidėjų agentų veiklą. Sankcijomis paremtas įpareigojimas kliudo „laisvai konkurencijai paslaugų teikimo srityje" ir įsisteigimo laisvei bei neleidžia nelicencijuotiems žaidėjų agentams užsiimti veikla. Pataisytų taisyklių nuostata, susijusi su žaidėjų agento užmokesčiu, turi būti vertinama kaip nustatytų kainų primetimas, o tai riboja konkurenciją. Tipinės sutarties primetimas pažeidžia sutarties sudarymo laisvę, o įpareigojimas nacionalinei asociacijai išsiųsti nuorašą FIFA neužtikrina asmens duomenų apsaugos. Prie minėtų taisyklių pridėtas etikos kodeksas palieka vietos savivalei. Pataisytos taisyklės neatitinka Prancūzijos teisės aktų, susijusių su profesija, tačiau Prancūzijos futbolo asociacija rėmėsi šiomis taisyklėmis ir išdavė licencijas pažeisdama nacionalinius teisės aktus. Pataisytos taisyklės taip pat draudė kreiptis į bendrosios kompetencijos teismus.

56 Antra, L. Piau teigia, kad pataisytoms taisyklėms negali būti taikoma išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį, nes jokia šioje nuostatoje nurodyta sąlyga nebuvo įvykdyta. Apribojimai nėra nei būtini, nei pritaikyti, nei proporcingi. Atvirkščiai – šios taisyklės panaikino bet kokią konkurenciją, nes tik FIFA buvo suteikti įgaliojimai išduoti licenciją. Ieškovas teigia, kad skelbiamas tikslas – ginti žaidėjus ir nustatyti žaidėjų agentų profesijos etikos normas – slepia tikrąjį FIFA ketinimą visiškai kontroliuoti žaidėjų agentų profesiją taip pažeidžiant teisę laisvai užsiimti veikla ir nediskriminavimo principą. L. Piau taip pat teigia, kad šioje byloje negalima remtis „sporto specifika", kuri leistų nukrypti nuo Bendrijos konkurencijos teisės, nes aptariama veikla tiesiogiai nesusijusi su sportu.

57 Trečia, L. Piau teigia, kad FIFA užima dominuojančią padėtį „futbolo rinkoje" ir piktnaudžiauja dominuojančia padėtimi rinkoje, susijusioje su žaidėjų agentų teikiamomis paslaugomis. FIFA yra įmonių asociacija ir pataisytos taisyklės reiškia įmonių asociacijos sprendimą. Atstovaudama visų pirkėjų interesams FIFA veikia kaip pirkimo monopolija, vienintelis pirkėjas, tiekėjams primetantis savas sąlygas. Piktnaudžiavimai dominuojančia padėtimi išplaukia iš privalomųjų taisyklių nuostatų. Licencijuoti žaidėjų agentai kartu taip pat užima kolektyvinę dominuojančią padėtį, kuria jie piktnaudžiauja naudodamiesi FIFA taisyklėmis. Žaidėjų agentų paslaugų teikimo rinka yra išimtinai skirta įmonių asociacijos nariams, o nelicencijuotiems agentams į ją patekti draudžiama.

58 Ketvirta, L. Piau teigia, kad pataisytos taisyklės su joje nustatytu reikalavimu turėti licenciją, norint patekti į žaidėjų agentų profesijos rinką, trukdo laisvai teikti paslaugas ir laisvai užsiimti veikla. Ieškovas teigia, kad FIFA neturi teisės reglamentuoti ekonominės veiklos ir kad Komisija, netiesiogiai jai suteikdama įgaliojimus reglamentuoti paslaugų teikimo veiklą, pažeidė valstybėms narėms priskirtą kompetenciją.

59 Komisija iš esmės teigia, kad nebuvo Bendrijos intereso, pateisinančio procedūros taikymą, todėl šiuo pagrindu remiantis skundas atmestas teisėtai ir L. Piau ieškinys nėra pagrįstas. Rinkos „be sienų" pobūdis nebūtinai reiškia Bendrijos interesą. Pataisytose taisyklėse buvo panaikinti didžiausi apribojimai. Galimas besitęsiantis pirminių taisyklių poveikis turi būti vertinamas kaip pereinamosios priemonės, užtikrinančios licencijuotų agentų pagal ankstesnę sistemą įgytas teises. Ta aplinkybė, kad skunde nurodomas tariamas piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi, pati savaime neleidžia daryti išvados dėl Bendrijos intereso buvimo. Atvirkščiai nei teigia ieškovas, jam nekliudoma kreiptis į bendrosios kompetencijos teismus.

60 Subsidiariai Komisija visų pirma teigia, kad ieškovo argumentai, pagrįsti su konkurencijos teise nieko bendra neturinčiomis nuostatomis, yra nepriimtini arba nepagrįsti, nes ji nei pagal Reglamentą Nr. 17, nei kitą teisinį pagrindą neturi įgaliojimų veikti įmonių asociacijos atžvilgiu remdamasi kitais pagrindais, išskyrus Bendrijos konkurencijos teisės laikymąsi. Be to, Komisija tvirtina, kad Bendrijos teisė leidžia pripažinti įgytas teises ir kad ieškovo nerimas, susijęs su asmens duomenų apsauga, nėra pagrįstas. Ji teigia, kad FIFA taisyklės, nustatančios teisės užsiimti veikla vieningas sąlygas pasaulio mastu, negali riboti laisvo žaidėjų agentų judėjimo, nes žaidėjų agentų profesijos organizavimas nėra derinimo Bendrijos lygiu dalykas.

61 Antra, Komisija teigia, kad ji nesuklydo vertindama aptariamas taisykles – jos iš tikrųjų yra skirtos žaidėjams apsaugoti ir agentų kvalifikacijai garantuoti. Kadangi nėra profesijos vidaus organizavimo, licencijavimo sistema nustatė pateisinamus, būtinus ir proporcingus kokybinius apribojimus. Be to, pagrindiniai apribojimai, ypač susiję su teise užsiimti šia profesija ir egzaminavimo būdais, buvo panaikinti. Pataisytos taisyklės yra proporcingos siekiamiems tikslams ir jomis atsižvelgta į sporto specifiką. Nuostata, susijusi su agento užmokesčiu, nustato tik papildomą taisyklę, paliekančią šalims didelę veiksmų laisvę. Tipinė sutartis neribojo šalių laisvės ir joje numatytas dvejų metų terminas buvo palankus konkurencijai. Tariamas draudimas kreiptis į bendrosios kompetencijos teismus nebuvo įrodytas. Etikos taisyklės, galinčios būti pateisinamos bendruoju interesu, buvo proporcingos ir atitiko Bendrijos konkurencijos teisę. Galiausiai privalomas taisyklių pobūdis ir jose nustatytos sankcijos yra neatsiejamos nuo pačių taisyklių egzistavimo.

62 Trečia, Komisija teigia, kad pataisytos taisyklės tenkina EB 81 straipsnio 3 dalyje nustatytas sąlygas, kad joms galėtų būti taikoma išimtis. Jose nustatyti apribojimai, pagrįsti poreikiu nustatyti etikos normas ir užtikrinti profesionalumą, yra proporcingi. Konkurencija nebus panaikinta. Pačių taisyklių buvimas skatins geresnį rinkos funkcionavimą ir dėl šios priežasties pačią ekonomikos pažangą.

63 Ketvirta, Komisija teigia, kad EB 82 straipsnis, kuris yra susijęs tik su ekonomine veikla, netaikomas šioje byloje, nes ji yra susijusi su grynai reglamentacine veikla. FIFA negali būti pripažinta nei „ekonominę galią turinčiu subjektu", nei pirkimo monopolija ir joks piktnaudžiavimas negali būti įrodytas rinkoje, susijusioje su „futbolo rinka". FIFA neatstovauja klubų ir žaidėjų ekonominių interesų. Patys licencijuoti žaidėjų agentai sudaro mažai koncentruotą profesiją, neturinčią struktūrinių ryšių, ir nepiktnaudžiauja kolektyvine dominuojančia padėtimi. Tačiau Komisija teigia, kad FIFA yra įmonių asociacija ir ginčijamos taisyklės sudaro įmonių asociacijos sprendimą.

64 FIFA visų pirma tvirtina, kad Komisija teisėtai atmetė L. Piau skundą dėl Bendrijos intereso nebuvimo. Pataisytose taisyklėse nustatytais apribojimais buvo siekiama kokybinio tikslo. Jomis nustatyti pagal EB 81 straipsnio 1 dalį draudžiami apribojimai yra pateisinami pagal EB 81 straipsnio 3 dalį. Tariami antikonkurenciniai poveikiai atsirado ne dėl aptariamų taisyklių, bet dėl agentų veiklos. Rinkos „be sienų" pobūdis nėra toks svarbus nustatant Bendrijos interesą, dėl kurio būtų galima iškelti bylą.

65 Antra, FIFA tvirtina, kad pataisytos taisyklės negali būti kvalifikuojamos kaip įmonių asociacijų sprendimas, nes profesionalūs klubai, kurie gali būti laikomi įmonėmis, sudaro tik mažumą nacionalinių asociacijų narių, kurios savo ruožtu yra tarptautinės organizacijos narės. FIFA priimtos taisyklės neišreiškia profesionalių klubų valios. Pataisytos taisyklės nenustato apribojimų, galinčių riboti konkurenciją. Todėl licencijos gavimo būdai yra patenkinami. Profesinis draudimas objektyviai nustatyta suma yra tinkama ginčų sprendimo išeitis. Nuostatos, susijusios su agento užmokesčiu, neturi būti prilyginamos kainos nustatymo priemonei. Tipinėje sutartyje nustatytos klasikinės sąlygos, kurios niekaip nepažeidžia privataus gyvenimo apsaugos. Etikos taisyklės, sankcijų priemonės ir ginčų sprendimo taisyklės neprieštarauja EB 81 straipsniui.

66 Trečia, FIFA teigia, kad pataisytoms taisyklėms galėjo būti taikoma išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį. Šios pataisytos taisyklės buvo būtinos, nes profesija buvo neorganizuota, nebuvo nacionalinių teisės aktų ir futbolas buvo išplitęs po visą pasaulį. Jos skatino žaidėjų agentų veiklos profesionalumą ir etikos normų nustatymą, o didėjantis jų skaičius rodė, jog aptariamos taisyklės nėra ribojančios.

67 Ketvirta, FIFA teigia, kad EB 82 straipsnis negali būti taikomas ir kad ji nepiktnaudžiavo dominuojančia padėtimi. Ji primena, kad ji nėra įmonių asociacija ir teigia, kad vykdydama savo taisyklėse nustatytus ir šioje byloje nagrinėjamus įgaliojimus nevykdo ekonominės veiklos. FIFA teigia, kad ieškovas administracinėje procedūroje niekada nenurodė „futbolo rinkos" ir kad ta aplinkybė, jog ji vykdo taisyklėse nustatytus įgaliojimus nagrinėjamos rinkos ekonominių subjektų atžvilgiu nereiškia, kad ji veikia šioje rinkoje, juo labiau, jog joje dominuoja. Be to, šioje byloje nagrinėjama konsultacijų rinka nėra susijusi su jokia kita rinka, kur FIFA veikia. Jos padėtis nebegali būti kvalifikuojama kaip pirkimo monopolija, nes FIFA neatstovauja nei klubams, nei žaidėjams jų santykiuose su agentais. Licencijuoti agentai taip pat neužėmė kolektyvinės dominuojančios padėties, kuria jie piktnaudžiautų naudodamiesi FIFA taisyklėmis.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

Dėl FIFA taisyklių, reglamentuojančių žaidėjų agentų veiklą, pobūdžio

68 Komisija Bendrijos teisės požiūriu nevertindama nei taisyklių, reglamentuojančių žaidėjų agentų veiklą, pobūdžio, nei FIFA kaip šių taisyklių rengėjos, ginčijamame sprendime išnagrinėjo L. Piau skundą Bendrijos konkurencijos taisyklių, ypač EB 81 straipsnio, požiūriu. Taigi ši nuostata ir Komisijai, kad būtų užtikrintas jos

laikymasis, perduoti įgaliojimai, yra susiję su įmonės arba įmonių asociacijos sprendimais, susitarimais ir suderintais veiksmais, o Bendrijos teisė gali būti taikoma tik tiek, kiek aptariami aktai ar veiksmai ir jų vykdytojai patenka į šios nuostatos taikymo sritį. Šioje instancijoje Komisija nurodė, kad, jos nuomone, FIFA sudaro įmonių asociaciją, o ginčijamos taisyklės – įmonių asociacijų sprendimą, patvirtindama jos pranešime dėl prieštaravimų padarytą analizę, su kuria sutiko L. Piau, o FIFA ginčijo.

69 Kalbant, visų pirma, apie įmonių asociacijos sąvoką ir nesant reikalo nuspręsti dėl įstojusio į bylą asmens argumentų, prieštaraujančių net tiems argumentams, kuriuos pateikia jos palaikoma šalis, priimtinumo, neginčytina, kad FIFA narės yra nacionalinės asociacijos, kurias sudaro futbolo klubai, užsiimantys futbolu kaip ekonomine veikla. Todėl šie futbolo klubai yra įmonės EB 81 straipsnio prasme, o jų sudaromos nacionalinės asociacijos tos paties nuostatos prasme yra įmonių asociacijos.

70 Šio vertinimo negali pakeisti ta aplinkybė, kad nacionalines asociacijas sudaro mėgėjiški ir profesionalūs klubai. Šiuo požiūriu pažymėtina, jog vien ta aplinkybė, kad asociacija arba sporto federacija vienašališkai kvalifikuoja sportininkus mėgėjais arba klubus mėgėjiškais, nepašalina galimybės, kad jie vykdo ekonominę veiklą EB 2 straipsnio prasme (šiuo klausimu žr. 2000 m. balandžio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Deliège*, C-51/96 ir C-191/97, Rink., p. I-2549, 46 punktą).

71 Be to, nacionalinės asociacijos, kurios pagal FIFA statutus yra įpareigotos dalyvauti jos organizuojamuose varžybose, turi jai pervesti dalį bruto įplaukų, gautų iš kiekvienų tarptautinių rungtynių, ir šiuose statutuose kartu su FIFA yra pripažintos

atitinkamų sportinių renginių platinimo ir transliavimo išimtinių teisių savininkėmis, taip pat šiuo požiūriu vykdo ekonominę veiklą (šiuo klausimu žr. 1994 m. lapkričio 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Scottish Football prieš Komisiją*, T-46/92, Rink., p. II-1039). Jos taip pat yra įmonės EB 81 straipsnio prasme.

72 Kadangi nacionalinės asociacijos sudaro įmonių asociacijas, o dėl jų vykdomos ekonominės veiklos laikomos ir įmonėmis, FIFA, nacionalines asociacijas apimanti asociacija, taip pat sudaro įmonių asociaciją EB 81 straipsnio prasme. Iš tikrųjų ši nuostata asociacijoms taikoma ta dalimi, kuria jų pačių arba įmonių, kurios yra jų narės, veikla siekiama sukelti jos norimą rezultatą (1975 m. gegužės 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo, *Frubo prieš Komisiją*, 71/74, Rink., p. 563, 30 punktas). Teisinis pagrindas, kuriuo remiantis yra priimami įmonių sprendimai, ir įvairių nacionalinių teisinių sistemų šiam pagrindui nustatytas kvalifikavimas neturi poveikio Bendrijos konkurencijos taisyklių taikymui (1985 m. sausio 30 d. Teisingumo Teismo sprendimo *BNIC*, 123/83, Rink., p. 391, 17 punktas).

73 Antra, kalbant apie įmonių asociacijų sprendimo sąvoką, iš bylos medžiagos matyti, kad žaidėjų agento veikla pagal tų pačių pataisytų taisyklių sąlygas siekiama „už atlyginimą teisėtai padėti sukurti santykius tarp žaidėjo ir klubo, siekiant kad būtų sudaryta darbo sutartis, arba tarp dviejų klubų, kad būtų sudaryta transfero sutartis". Taigi kalbama apie ekonominę veiklą, susijusią su paslaugų teikimu, kuri nėra susijusi su sporto specifika, kaip tai apibrėžta teismų praktikoje (1976 m. liepos 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Donà*, 13/76, Rink., p. 1333, 14 ir 15 punktai; 1995 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Bosman*, C-415/93, Rink., p. I-4921, 127 punktas; nurodyto sprendimo *Deliège* 64 ir 69 punktas, ir 2000 m. balandžio 13 d. Sprendimo *Lehtonen ir Castors Braine*, C-176/96, Rink., p. I-2681, 53–60 punktai).

74 Viena vertus, taisykles, reglamentuojančias žaidėjų agentų veiklą, FIFA priėmė remdamasi savo pačios įgaliojimais, o ne teisės aktų suteiktais įgaliojimais, kurie jai būtų suteikti viešųjų institucijų siekiant tikslo, pagrįsto bendruoju interesu ir

susijusio su sportine veikla (žr. analogiškai 2002 m. vasario 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Wouters ir kt.*, C-309/99, Rink., p. I-1577, 68 ir 69 punktus). Šios taisyklės nėra susijusios nė su sporto asociacijų vidaus organizavimo laisve (nurodytų sprendimų *Bosman* 81 punktas ir *Deliège* 47 punktas).

75 Kita vertus, kadangi šios taisyklės yra privalomos nacionalinėms asociacijoms, FIFA narėms, įpareigotoms priimti analogiškas taisykles, kurias vėliau tvirtina FIFA, bei klubams, žaidėjams ir žaidėjų agentams, jos išreiškia FIFA valią koordinuoti jos narių elgesį, susijusį su žaidėjų agentų veikla. Todėl EB 81 straipsnio 1 dalies prasme jos sudaro įmonių asociacijų sprendimą (1987 m. sausio 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Verband der Sachversicherer prieš Komisiją*, 45/85, Rink., p. 405, 29–32 punktai, ir nurodyto sprendimo *Wouters ir kt.* 71 punktas), kuriam taikomas Bendrijos konkurencijos taisyklės, jeigu šis sprendimas paveikia Bendriją.

76 Dėl ieškovo ginčijamos FIFA teisės nustatyti taisykles, kuriomis nesiekiama sportinio tikslo, tačiau reglamentuojama ekonominė veikla, tik šalutinai susijusi su aptariama sportine veikla ir su pagrindinėmis laisvėmis, atsižvelgiant į bendrus valstybių narių principus, kuriais remiasi Europos Sąjunga, iš tikrųjų galima kelti klausimą dėl teisės nustatyti normas, kurią pati sau susiteikė tokia privati organizacija kaip FIFA, pagal kurios statutą pagrindinis jos tikslas yra skatinti futbolą (žr. 2 punktą).

77 Iš tikrųjų net pats ekonominės veiklos reglamentavimo – kurį, kaip ir FIFA, vykdo privatine teise reglamentuojama organizacija be tuo tikslu suteiktų viešosios valdžios įgaliojimų – principas, kuris nėra susijęs nei su sporto specifika, nei su sporto asociacijų vidaus organizavimo laisve, *a priori* negali būti laikomas atitinkančiu Bendrijos teisę, ypač kiek tai susiję su pagarba civilinėms ir ekonominėms laisvėms.

78 Toks su pagrindinėmis laisvėmis susijęs ekonominės veiklos reglamentavimas iš esmės priklauso viešųjų institucijų kompetencijai. Šioje byloje FIFA įgyvendinama teisė nustatyti normas, nes beveik nėra nacionalinių taisyklių, gali būti nagrinėjama tik tiek, kiek ji yra susijusi su konkurencijos taisyklėmis, kurių atžvilgiu turi būti vertinamas ginčijamo sprendimo teisėtumas, netaikant teisminės priežiūros su teisiniu pagrindu, kuriuo remiantis FIFA gali vykdyti reglamentacinę veiklą, kokia svarbi ji bebūtų, susijusiems argumentams.

79 Iš tikrųjų šis ieškinys paduodamas dėl Komisijos sprendimo teisėtumo, priimto pagal skubos procedūrą remiantis skundu, pateiktu pagal Reglamentą Nr. 17, kuriam nagrinėti Komisija negalėjo naudotis kitais įgaliojimais, išskyrus tuos, kuriuos ji turi pagal šį Reglamentą. Teisminė priežiūra neišvengiamai ribojama konkurencijos normomis ir Komisijos atliktu vertinimu dėl pažeidimų, kuriuos šioms normomis padarė FIFA taisyklės. Todėl ši priežiūra gali būti atliekama kitų Sutarties nuostatų atžvilgiu tik tiek, kiek galimas jų nesilaikymas atskleistų tuo pat metu padarytą konkurencijos normų pažeidimą. Ji galėtų būti susijusi su galimu neatsižvelgimu į pagrindinius principus tik darant prielaidą, kad į juos neatsižvelgiant taip pat buvo pažeistos konkurencijos normos.

Dėl su skundu susijusio Bendrijos intereso vertinimo

80 Ginčijamu sprendimu L. Piau skundas atmetamas, nes nėra Bendrijos intereso tęsti procedūrą. Primintina, kad, pirma, skunde nurodyto Bendrijos intereso konkurencijos srityje vertinimas kiekvienu konkrečiu atveju priklauso nuo faktinių ir teisinių aplinkybių, kurios kiekvienoje byloje gali labai skirtis, o ne nuo iš anksto nustatytų kriterijų, kurie būtų privalomai taikomi (žr. šiuo klausimu nurodyto sprendimo *Ufex ir kt. prieš Komisiją* 79–80 punktus). Antra, Komisija, kuriai pagal EB 85 straipsnio 1 dalį yra priskirtas uždavinys užtikrinti EB 81 ir 82 straipsnių taikymą, turi apibrėžti

ir įgyvendinti Bendrijos konkurencijos politiką ir tuo tikslu turi diskreciją nagrinėjant skundus. Tačiau ši diskrecija nėra neribota ir Komisija kiekvienoje byloje turi įvertinti konkurencijai padarytų pažeidimų sunkumą ir trukmę, taip pat besitęsiančius jų poveikius (žr. šiuo klausimu nurodytus sprendimo *Ufex ir kt. prieš Komisiją* 88, 89, 93 ir 95 punktus).

81 Be to, Bendrijos teisėjas prižiūri šioje srityje Komisijai suteiktus diskrecijos įgyvendinimą ne tam, kad vietoj Komisijos įvertintų Bendrijos interesą, bet kad patikrintų, ar priimtas ginčijamas sprendimas nesiremia iš esmės netiksliais faktais ir nėra akivaizdžiai klaidingas teisės ir vertinimo požiūriu, taip pat, ar nebuvo viršijami įgaliojimai (2001 m. vasario 14 d. Pirmosios instancijos teismas sprendimo *SEP prieš Komisiją*, T-115/99, Rink., p. II-691, 34 punktas).

82 Šioje byloje Komisijos vertinimas dėl Bendrijos intereso nebuvimo yra pagrįstas trijų rūšių argumentais, t. y. susijusiais su didžiausių apribojimų pirminėse taisyklėse panaikinimu, tinkamumu taikyti išimtį pataisytų taisyklių nuostatoms pagal EB 81 straipsnio 3 dalį ir EB 82 straipsnio netaikymu.

— Dėl pirminėse taisyklėse nustatytų didžiausių apribojimų panaikinimo

83 Ginčijamame sprendime visų pirma nurodoma, kad 1994 m. gegužės 20 d. taisyklėse nustatyti didžiausi apribojimai buvo panaikinti 2000 m. gruodžio 20 d. taisyklėmis. Jame FIFA taisyklių nuostatos nagrinėjamos pagal penkis skyrius, susijusius su

egzaminavimu, draudimu, etikos kodeksu, žaidėjų agento užmokesčio nustatymu ir tipine sutartimi.

84 Pirma, dėl egzaminavimo Komisija ginčijamame sprendime konstatuoja, kad nuo šiol kandidatams bus taikomas egzaminas raštu, susidedantis iš klausimyno su pasirenkamais atsakymais, kurio pataisytų taisyklių priede nustatyti būdai ir datos visame pasaulyje yra vienodi. Ji pažymi, kad yra nustatyta dviejų lygių apeliacijos sistema ir kad anksčiau Europos Sąjungos piliečiams nustatytas dvejų metų rezidavimo reikalavimas panaikintas 2002 m. balandžio 3 d. pataisius nurodytas taisykles. Ginčijamame sprendime nurodoma, kad licencijai gauti nustatytas „nepriekaištingos reputacijos" reikalavimas – aiškintinas vadovaujantis nacionaliniais teisės aktais, – Prancūzijoje, kur gyvena L. Piau, reikštų teistumo už baudžiamuosius pažeidimus nebuvimą. Galiausiai Komisija ieškovo pateiktus priekaištus dėl savivaliavimo laikė nepagrįstais.

85 Antra, Komisija ginčijamame sprendime pažymi, kad profesinis civilinis draudimas, kurio reikalaujama iš visų ir kurio draudimo suma, paremta objektyviu žaidėjų agento apyvartos kriterijumi, pakeitė reikalavimą pateikti garantiją, taip pat jį galima gauti įvairiose visų Sąjungos valstybių narių draudimo bendrovėse. Šiuo klausimu FIFA, atsakydama į 26 punkte nurodytus Pirmosios instancijos teismo klausimus, pateikė profesinio civilinio draudimo tipines sutartis, kurias žaidėjų agentams siūlo pasirašyti dvylika draudimo bendrovių Europos Sąjungoje arba EEE. Ginčijamame sprendime taip pat nurodoma, kad reikalaujama garantija, kuri turi padengti visas rizikas, galinčias atsirasti užsiimant tarpininkavimo veikla, neatrodo neproporcinga atsižvelgiant į apdraudžiamas rizikas, pavyzdžiui, laisvųjų profesijų profesiniu draudimu.

86 Trečia, dėl etikos kodekso Komisija ginčijamame sprendime teigia, kad šiame kodekse, pridėtame prie pataisytų taisyklių, nurodyti elementarūs tinkamo

profesinio elgesio principai, paremti ypač profesinio sąmoningumo, sąžiningumo, lojalumo, objektyvumo, skaidrumo, atvirumo ir teisingumo taisyklėmis, nenustato žaidėjų agentams neproporcingos pareigos.

87 Ketvirta, dėl žaidėjų agento užmokesčio nustatymo Komisija ginčijamame sprendime išnagrinėjo taisyklių 12 straipsnį, kur nustatyta, kad agento užmokestis apskaičiuojamas pagal žaidėjo bazinį bruto darbo užmokestį ir, jeigu nėra šalių susitarimo, sudaro 5 procentus nuo šio užmokesčio. Ji mano, kad ši nuostata paremta objektyviu ir skaidriu kriterijumi (žaidėjo bazinis bruto darbo užmokestis) ir sudaro tik papildomą mechanizmą ginčams spręsti.

88 Penkta, ginčijamasis sprendimas rodo, kad L. Piau prieštaravimas, susijęs su kėsinimusi į privatų gyvenimą – nes žaidėjo ir agento pasirašytos sutarties nuorašas siunčiamas registruoti suinteresuotai nacionalinei asociacijai – nėra problema, galinti pažeisti Bendrijos konkurencijos normas.

89 Iš ginčijamo sprendimo nematyti, kad Komisija, kuri atidžiai išnagrinėjo ieškovo pateiktą informaciją, kiek tai susiję su jos įpareigojimų apimtimi, neatsižvelgė į principus, išplaukiančius iš 80 ir 81 punktuose nurodytos teismų praktikos.

90 Komisija pataisytų taisyklių nuostatų, išnagrinėtų 84–88 punktuose, atžvilgiu neatliko akivaizdžiai klaidingo vertinimo, manydama, kad egzaminas suteikė tinkamas objektyvumo ir skaidrumo garantijas, profesinio draudimo garantijos nesudarė neproporcingo reikalavimo, o dėl taisyklių nuostatų, susijusių su žaidėjų

agento užmokesčiu, netiesiogiai atmesdama teiginį dėl nustatytų kainų primetimo konkurencijos teisės prasme (1997 m. spalio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *SCK ir FNK prieš Komisiją*, T-213/95 ir T-18/96, Rink., p. II-1739, 158, 159 ir 161–164 punktai).

91 Šioje instancijoje L. Piau pateikti argumentai dėl pakeistų taisyklių turinio, susijusio su nurodytomis taisyklėmis nustatytu įpareigojimu laikytis FIFA parengtų taisyklių, tipinės sutarties turiniu, sankcijų sistema ir teisėmis kreiptis į teismą, šio vertinimo nekeičia.

92 Visų pirma, žaidėjų agentams nustatytas įpareigojimas laikytis FIFA taisyklių, susijęs ypač su žaidėjų transferais, neatrodo prieštaraujantis konkurencijos normoms, nes jose nurodyta, kad FIFA taisyklės dėl žaidėjų transferų – dėl jų L. Piau skundo nepadavė – negali būti nagrinėjamos šioje byloje, su kuria jos neturi nieko bendra. Teismo posėdyje dėl to apklausiamas ieškovas nepatikslino daugiau, nei buvo tai padaręs raštu, kokiu būdu įpareigojimas laikytis FIFA taisyklių darė poveikį konkurencijai.

93 Antra, nuostatos, susijusios su agento ir žaidėjo sutarties turiniu, pagal kurias rašytinėje sutartyje turi būti nurodyti agento užmokesčio kriterijai ir jo formos, ji negali būti sudaryta daugiau kaip dvejiems metams, tačiau gali būti pratęsiama, nepažeidžia konkurencijos. Sutarties galiojimo trukmės dvejais metais apribojimas, nekliudantis šių įsipareigojimų pratęsti, regis, gali skatinti rinkos likvidumą ir kartu konkurenciją. Atvirkščiai, ši santykinai sutartiniais santykiais apribota sistema padidina šalių finansinių ir teisinių santykių saugumą, nekeldama grėsmės konkurencijai.

94 Trečia, anksčiau 16 punkte trumpai apibūdintas sankcijų režimas ta dalimi, kuria jis gali daryti įtaką konkurencijos normoms, neatrodo kritikuotinas. Iš pataisytų taisyklių matyti, kad agentams, žaidėjams ir klubams taikytinos sankcijos yra papeikimas, griežtas papeikimas, įspėjimas, agentų veiklos suspendavimas arba jiems išduotos licencijos atėmimas, žaidėjų suspendavimas ne daugiau kaip dvylikai mėnesių ir suspendavimas arba draudimas klubams ne mažiau kaip trims mėnesiams, o tai negali būti laikoma aiškiai per daug, kiek tai susiję su šiai profesijai taikoma sankcijų sistema. Be to, žaidėjams ir klubams nustatyti piniginių baudų dydžiai buvo sumažinti lyginant su sankcijomis, nustatytomis pirminėse taisyklėse. Be to, L. Piau nepateikė jokios informacijos, įrodančios, kad ši nuostata taikoma savavališkai ir diskriminuojančiai, todėl pažeidžia konkurencijos normas.

95 Ketvirta, dėl skundų pateikimo būdų bendrosios kompetencijoms teismams ir tariant, kad pataisytų taisyklių nuostatos gali šiuo klausimu turėti poveikį konkurencijos normoms, iš FIFA ir Komisijos pateiktų atsakymų į Pirmosios instancijos teismo anksčiau nurodytus klausimus (žr. 26 punktą) matyti, kad, neatsižvelgiant į skundų dėl nacionalinės asociacijos arba Žaidėjų statuso komisijos, kompetentingos žaidėjų agentų klausimais, sprendimų pareiškimus Sporto arbitražo teismui, suinteresuoti asmenys visuomet gali kreiptis į bendrosios kompetencijos teismus, ypač siekdami apginti teises, išplaukiančias iš nacionalinės teisės arba Bendrijos teisės, nes dėl Sporto arbitražo teismo sprendimų gali būti pareikštas ieškinys dėl panaikinimo Šveicarijos federaliniam teismui. Taigi ieškovas, kuris teismo posėdyje nurodė nacionalinių teismų proceso problemas ir lėtą jo eigą, neįrodė, kad iš jo buvo atimtos visos teisės kreiptis į bendrosios kompetencijos teismus, nei *a fortiori*, kad buvo daromas poveikis konkurencijai.

96 Iš pirma atlikto tyrimo išplaukia, kad L. Piau nurodyti ieškinio pagrindai ir argumentai, pagrįsti konkurencijos teise, nekeičia išvados, kad Komisija galėjo pagrįstai manyti, jog didžiausi apribojimai, nustatyti aptariamose taisyklėse, buvo panaikinti. Todėl šiuo požiūriu ieškovo pateikti argumentai atmestini.

97 Taip pat atmestini ieškovo nurodyti su konkurencijos teise nesusiję ieškinio pagrindai ir argumentai, nes šiuo požiūriu iš jų nematyti pažeidimų. L. Piau neįrodė, kad jo ieškinio pagrindai ir argumentai, išplaukiantys iš sutarčių sudarymo laisvės principo pažeidimo, FIFA taisyklių neatitikimo Prancūzijos teisės aktams ir asmens duomenų apsaugos pažeidimo, rodytų konkurencijos normų pažeidimą. Todėl jo ieškinio pagrindai ir argumentai, kurie nėra paremti juos pagrindžiančia informacija, atmestini kaip nesvarbūs su konkurencija susijusiame ginče.

98 Be to, nepriimtinas L. Piau argumentas, kad pagal pirmines taisykles licencijuotiems agentams išsaugojus savo licenciją išliko antikonkurencinis poveikis. Pirma, ieškovas neįrodė, kad vien ši aplinkybė sukėlė konkurenciją ribojančius padarinius. Kita vertus, teisinio saugumo principas prieštarauja tam, kad būtų iš naujo nagrinėjamos teisinės situacijos, kurių neteisėto atsiradimo jis neįrodė (žr. analogiškai 1994 m. lapkričio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dornonville de la Courprieš Komisiją*, T-498/93, Rink., p. I-A-257 ir II-813, 46–49 ir 58 punktus). Be to, kaip Teisingumo Teismas nutarė dėl pereinamųjų priemonių abipusio diplomų pripažinimo srityje ir kadangi ši teismų praktika yra perkeltina šioje byloje, reikia išsaugoti panašiu atveju įgytas teises (1994 m. rugpjūčio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dreessen*, C-447/93, Rink. p. I-4087, 10 punktas, ir 1997 m. spalio 16 d. Sprendimo *Garofalo ir kt.*, C-69/96–C-79/96, Rink., p. I-5603, 29–33 punktai).

99 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, kad Komisija nepadarė akivaizdžios klaidos vertindama nagrinėjamų taisyklių nuostatas ir pirminių taisyklių tariamą antikonkurencinį poveikį, kuriuo buvo paremtas L. Piau skundas. Ieškovas nepagrindė teiginio, kad pirminėse taisyklėse nustatyti didžiausi apribojimai nebuvo panaikinti ir kad antikonkurencinis poveikis išliko, nes jis liko pataisytose taisyklėse.

— Dėl išimties taikymo pataisytoms taisyklėms pagal EB 81 straipsnio 3 dalį

100 Komisija ginčijamame sprendime nutarė, kad privalomas licencijos pobūdis gali būti pateisinamas ir kad pataisytoms taisyklėms gali būti taikoma išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį. Ji teigia, kad licencijavimo sistema, nustatančia labiau kokybinius, nei kiekybinius apribojimus, siekiama apsaugoti žaidėjus ir klubus bei atsižvelgiama į riziką, ypač į žaidėjų, kurių karjera yra trumpa, atsirandančią blogai išsiderėtų transferų atvejais. Ji mano, kad licencijavimo sistemai būdingas apribojimas yra proporcingas ir būtinas, nes šiuo metu žaidėjų agentų profesija nėra organizuota ir nėra bendrų nacionalinių taisyklių.

101 Pats FIFA nustatytas licencijavimo principas, kuris sąlygoja vertimąsi žaidėjų agento profesija, sudaro kliūtį užsiimti šia ekonomine veikla ir todėl neišvengiamai daro poveikį konkurencijai. Todėl galima sutikti, kad tik ta dalimi, kuria EB 81 straipsnio 3 dalyje nustatytos sąlygos yra tenkinamos, pataisytoms taisyklėms, remiantis šia nuostata, gali būti taikoma išimtis, nes jos padeda skatinti ekonominę pažangą, užtikrina naudotojams protingą iš šios veiklos gaunamą pelno dalį, nenustato nebūtinų apribojimų, siekiant pasiekti jų tikslus, ir nepanaikina konkurencijos.

102 Buvo remtasi įvairiomis teisinėmis ir faktinėmis aplinkybėmis, kad būtų pateisintas taisyklių priėmimas ir net pats privalomo licencijavimo principas, kuris sudaro šios nuostatos pagrindą. Visų pirma, regis, kad Bendrijoje tik Prancūzija priėmė taisykles, susijusias su sporto agento profesija. Tačiau neginčijama, kad kolektyviai žaidėjų agentai nesudaro šiuo metu profesijos, turinčios vidinę struktūrą. Taip pat neginčijama, kad tam tikri žaidėjų agentų veiksmai praeityje galėjo padaryti žalą, žaidėjams ir klubams finansiniu arba profesiniu požiūriu. FIFA aiškina, kad

rengdama aptariamas taisykles ji siekė dviejų tikslų: padaryti žaidėjų agento veiklą profesionalią bei nustatyti etikos normas, siekiant juos apsaugoti, nes jų karjera yra trumpa.

103 Atvirkščiai nei teigia ieškovas, licencijavimo sistema nepanaikina konkurencijos. Ji, regis, labiau yra susijusi su kokybine atranka, kuria siekiama padaryti žaidėjų agentų veiklą profesionalią, nei nustatyti kiekybinius apribojimus užsiimti šia veikla. Atvirkščiai, kiekybinį šios profesijos atvirumą patvirtina skaičiais paremti duomenys, kuriuos teismo posėdžiui pateikė FIFA. Ji šiais duomenimis nurodė, kam niekas neprieštaravo, kad 2003 m. pradžioje ji jų skaičių vertino iki 1 500 ir kad tų pačių metų kovo ir rugsėjo mėnesiais organizuotose sesijose 300 kandidatų sėkmingai išlaikė egzaminą, nors ji buvo suskaičiavusi 214 žaidėjų agentų tuo metu, kai 1996 m. įsigaliojo pirminės taisyklės.

104 Atsižvelgiant į anksčiau 102 ir 103 punktuose nurodytas aplinkybes ir į esamas žaidėjų agento veiklos vykdymo sąlygas, kurioms būdinga tai, kad beveik neegzistuoja nacionalinių teisės aktų, nėra žaidėjų agentų kolektyvinės organizacijos, Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos nutardama, kad apribojimams, išplaukiantiems iš privalomo licencijavimo pobūdžio, gali būti taikoma išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį, teisingai pasilikdama teisę iš naujo ištirti aptariamus teisės aktus. Todėl dėl to L. Piau pateikti argumentai atmestini.

105 Taip pat atmestinas kaip nesvarbus ieškovo argumentas, pagal kurį negalima remtis „sporto specifika", siekiant pateisinti nuo konkurencijos normų leidžiančią nukrypti nuostatą. Ginčijamame sprendime nesiremiama tokia išimtimi ir žaidėjų agentų veikla nurodoma kaip ekonominė veikla be jokios sportinės veiklos specifikos, kurios ji iš tikrųjų neturi.

106 Taip pat atmestini L. Piau argumentai, kad buvo pažeista laisvė užsiimti veikla ir paslaugų teikimo laisvė, nes ieškovas neįrodė, jog jie rodo konkurencijos normų pažeidimą, dėl ko pataisytoms taisyklėms nebūtų leidžiama taikyti išimtį pagal EB 81 straipsnio 3 dalį.

— Dėl EB 82 straipsnio netaikymo

107 Ginčijamame sprendime nurodoma, kad EB 82 straipsnis negali būti taikomas šioje byloje, kaip kad aiškino ieškovas, nes FIFA neveikia žaidėjų konsultavimo rinkoje.

108 EB 82 straipsnis draudžia vienai ar keletui įmonių piktnaudžiauti dominuojančia padėtimi atitinkamoje rinkoje arba didelėje jos dalyje.

109 Šia nuostata taikoma vieno ar keleto ekonominių subjektų, piktnaudžiaujančių ekonomine galia ir taip kliudančių išlaikyti veiksmingą konkurenciją nagrinėjamoje rinkoje, elgesiui, kai jis (jie) gali elgtis beveik neatsižvelgdamas į konkurentus, klientus ir, galiausiai, vartotojus (2000 m. kovo 16 d. Sprendimas *Compagnie maritime belge transports ir kt. prieš Komisiją*, C-395/96 P ir C-396/96 P, Rink., p. I-1365, 34 punktas).

110 EB 82 straipsnyje nurodyta sąvoka „keletas įmonių“ reiškia, kad dominuojančią padėtį gali turėti du ar daugiau teisiškai vienas nuo kito nepriklausantys ekonominiai subjektai, su sąlyga, kad ekonominiu požiūriu jie save pateikia arba specifinėje rinkoje veikia kartu kaip kolektyvinis subjektas (nurodyto sprendimo *Compagnie maritime belge transports ir kt. prieš Komisiją* 36 punktas).

111 Kolektyvinė dominuojanti padėtis konstatuojama atsižvelgiant į tris kumuliacines sąlygas: pirma, kiekvienas dominuojančios oligopolijos narys turi galėti žinoti apie kitų narių elgesį, kad galėtų patikrinti, ar jie laikosi tos pačios veiksmų krypties; antra, būtina, kad tam tikrą laiką būtų išlaikyta tylaus veiksmų derinimo situacija, t. y. turi egzistuoti raginimas nenutolti nuo bendros elgesio krypties rinkoje; trečia, numatoma esamų ir potencialių konkurentų bei vartotojų reakcija neturi keisti laukiamų bendrų veiksmų krypties rezultatų (2002 m. birželio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Airtours prieš Komisiją*, T-342/99, Rink., p. II-2585, 62 punktas, ir 2003 m. liepos 8 d. Sprendimo *Verband der freien Rohrwerke ir kt. prieš Komisiją*, T-374/00, Rink. p. II-2275, 121 punktas).

112 Šioje byloje aptariamomis taisyklėmis reglamentuojama rinka yra paslaugų teikimo rinka, kur pirkėjai yra žaidėjai ir klubai, o pardavėjai – agentai. Taigi šioje rinkoje FIFA gali būti laikoma veikiančia futbolo klubų vardu, nes ji, kaip tai buvo pažymėta anksčiau (žr. 69–72 punktus), yra antrojo laipsnio įmonių – klubų – asociacija.

113 Tokio sprendimo kaip FIFA taisyklių, reglamentuojančių žaidėjų agentų veiklą, įgyvendinimo išdava gali būti tai, kad aptariamoje rinkoje veikiančios įmonės, t. y. klubai, savo elgesiu apibrėžtoje rinkoje tarpusavyje bus susietos tokiu būdu, kad šioje rinkoje konkurentų, komercinių partnerių ir vartotojų požiūriu veiks kaip kolektyvinė organizacija (nurodyto sprendimo *Compagnie maritime belge transports ir kt. prieš Komisiją* 44 punktas).

114 Atrodo, kad dėl šių taisyklių privalomumo FIFA narėmis esančioms nacionalinėms asociacijoms ir joms priklausantiems klubams šių institucijų elgesį patvariai riboja taisyklės, su kuriomis jie sutinka, ir kurioms kiti rinkos dalyviai (žaidėjai ir žaidėjų agentai) negali priešintis dėl sankcijų, kuriomis ypač žaidėjų agentai gali būti pašalinti iš rinkos. Tokia padėtis apibūdina pagal 110 ir 111 punktuose nurodytą teismų praktiką klubų užimamą kolektyvinę dominuojančią padėtį žaidėjų agentų paslaugų teikimo rinkoje, nes klubai, remdamiesi taisyklėmis, kurioms jie pritaria, nustato sąlygas, kuriomis teikiamos aptariamos paslaugos.

115 Regis, būtų nenatūralu tvirtinti, kad FIFA, kurios įgaliojimai vadovauti sportinei futbolo veiklai ir su ja susijusiai ekonominei veiklai – kaip žaidėjų agentų veiklai šioje byloje, – yra įrodyti, neužima kolektyvinės dominuojančios pozicijos žaidėjų agentų paslaugų teikimo rinkoje, nes ji neveikia nurodytoje rinkoje.

116 Iš tikrųjų aplinkybė, kad pati FIFA nėra ūkio subjektas – žaidėjų agentų paslaugų nagrinėjamoje rinkoje pirkėjas, – ir kad ji užsiima tik reglamentacine veikla, kuriai vykdyti žaidėjų agentų ekonominės veiklos atžvilgiu ji pati sau suteikė įgaliojimus, nėra svarbi taikant EB 82 straipsnį, nes minėta federacija yra nacionalinių asociacijų ir klubų – tikrųjų žaidėjų agentų paslaugų pirkėjų – sukurta struktūra ir todėl ji šioje rinkoje veikia tarpininkaujant jos nariams.

117 Atvirkščiai, kalbant apie tariamą piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi, iš pirmesnio nagrinėjimo, susijusio su pataisytomis taisyklėmis ir išimtimi, kuri galėtų būti suteikta pagal EB 81 straipsnio 3 dalį, matyti, kad toks piktnaudžiavimas nėra nustatytas. Iš tikrųjų buvo nustatyta, kad šios taisyklės nustatė ne kiekybinius apribojimus užsiimti žaidėjų agento veikla, kurie pažeistų konkurenciją, bet kokybinio pobūdžio apribojimus, kurie šiomis aplinkybėmis gali būti pateisinami.

Pirma, piktnaudžiavimai dominuojančia padėtimi, kurie, ieškovo nuomone, atsirado po taisyklių nuostatų priėmimo, nėra nustatyti ir jų argumentacija šiuo klausimu atmestina.

118 Galiausiai L. Piau argumentas, kad licencijuoti žaidėjų agentai piktnaudžiavo savo kolektyvine dominuojančia padėtimi pagal EB 82 straipsnį taip pat atmestinas, nes tarp šių agentų nėra struktūrinių ryšių, kurių egzistavimo L. Piau neįrodė. Vienodos licencijos turėjimas, vienodos sutarties formos naudojimas ir ta aplinkybė, kad agentų užmokestis nustatomas pagal tuos pačius kriterijus, neįrodo licencijuotų žaidėjų agentų dominuojančios padėties buvimo; ieškovas neįrodė, nei kad suinteresuotieji vienodai elgėsi, nei kad jie netiesiogiai pasidalijo rinką.

119 Todėl, nors Komisija klaidingai manė, kad FIFA neužėmė dominuojančios padėties žaidėjų agentų paslaugų teikimo rinkoje, remiantis kitomis ginčijamame sprendime nurodytomis išvadomis, – kad nagrinėjamose taisyklėse nustatyti didžiausi apribojimai buvo panaikinti, o licencijavimo sistemai galėtų būti taikoma išimtis pagal EB 81 straipsnio 3 dalį, – galima daryti išvadą, jog nebuvo padarytas pažeidimas pagal EB 82 straipsnį ir šiuo požiūriu atmesti ieškovo argumentus. Nepaisant Komisijos padarytos teisinės klaidos jai nutarus, jog EB 82 straipsnis netaikytinas, taikant jį bet kuriuo atveju nebuvo galima nustatyti piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi dėl kitų išvadų, kurios teisingai buvo padarytos išnagrinėjus taisykles. Taigi skundo atmetimo teisėtumas, paremtas Bendrijos intereso tęsti procedūrą nebuvimu, dėl to nebuvo pažeistas.

120 Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos nuspręsdama L. Piau skundą atmesti dėl Bendrijos intereso taikyti procedūrą nebuvimo. Neginčijamas „tarptautinis" rinkos pobūdis šiuo požiūriu nesvarbus, nes vien dėl šios aplinkybės skundui nesuteikiamas Bendrijos interesas. Iš tikrųjų, kadangi skunde nurodyto Bendrijos intereso vertinimas priklauso nuo aplinkybių

kiekvienu konkrečiu atveju, nereikia nei riboti vertinimo kriterijų, kuriais Komisija gali remtis, skaičiaus, nei atvirkščiai – įpareigoti išimtinai remtis tam tikrais kriterijais (nurodyto sprendimo *Ufex ir kt. prieš Komisiją* 79 ir 80 punktai).

121 Todėl L. Piau ieškinys atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

122 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė.

123 Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir ieškovas pralaimėjo bylą, pastarasis turi jas padengti.

124 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalį Pirmosios instancijos teismas gali nurodyti įstojusiam į bylą asmeniui, išskyrus valstybes nares ir institucijas, pačiam padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

125 Šios bylos aplinkybėmis nuspręstina, kad FIFA pati padengia išlaidas, susijusias su įstojimu į bylą.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Ieškovas padengia savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

3. Tarptautinė futbolo federacija pati padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Legal Tiili Vilaras

Paskelbta 2005 m. sausio 26 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

H. Jung

Pirmininkas

H. Legal